

ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ
ΣΧΟΛΗ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΕΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

ATHENS SCHOOL OF FINE ARTS
SCHOOL OF FINE ARTS
DEPARTMENT OF FINE ARTS

ΤΟΜΕΑΣ ΓΛΥΠΤΙΚΗΣ / SCULPTURE DIVISION

Α΄ Εργαστήριο / Sculpture Studio 1

Δ/ΝΤΗΣ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΥ / STUDIO DIRECTOR

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΟΥ / PANAGIOTA STYLIANIDOU

Πτυχιακή Εργασία

Graduate (Batchelor) Thesis

Τίτλος Εργασίας

“Η Θέση του Ανθρώπου” / “The Human Position”

Παναγιώτα Στυλιανίδου/Panagiota Stylianidou

A.M. / R.N. : 2255

Επιβλέπων Καθηγητής/Supervisor Professor

Νίκος Τρανός/ Nikos Tranos

Αθήνα, Ιούνιος, 2024

Athens, June, 2024

Επιβλέπων Καθηγητής/ Επιβλέπουσα Καθηγήτρια

Όνοματεπώνυμο

ΝΙΚΟΣ ΤΡΑΝΟΣ

ΔΗΛΩΣΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

«Δηλώνω ότι είμαι η αποκλειστική δημιουργός της πρωτότυπης εργασίας, νόμιμη κάτοχος των πνευματικών δικαιωμάτων της και ότι έχω το δικαίωμα, να παραχωρήσω τα δικαιώματα που αναφέρονται στην παρούσα άδεια.

Βεβαιώνω, ότι το σύνολο του τεκμηρίου που καταθέτω αποτελεί γνήσιο έργο παραχθέν από εμένα και δεν παραβιάζει τα δικαιώματα άλλου δημιουργού με οποιονδήποτε τρόπο.

Το τεκμήριο/α που καταθέτω είναι το τελικό εγκεκριμένο έργο από την εξεταστική επιτροπή, δεν προκύπτει από λογοκλοπή ή νοθευμένη έρευνα, δεν προσβάλλει πνευματικά δικαιώματα άλλων δημιουργών και δεν παραβιάζει προσωπικά δεδομένα.

Ως κάτοχος των πνευματικών δικαιωμάτων της εργασίας αυτής, παραχωρώ στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών το μη-αποκλειστικό δικαίωμα δημοσίευσης και διάθεσης της ψηφιακής μορφής της εργασίας μου, εντός και εκτός του δικτύου, μέσω του Ιδρυματικού Αποθετηρίου «Art-IA», με την προϋπόθεση ότι διατίθεται με μία από τις άδειες που έχω επιλέξει κατά την αυτό-απόθεση. Η εν λόγω παραχώρηση δεν συγκρούεται με δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας τρίτων ή με παραχωρηθέντα ήδη από εμένα σε τρίτους σχετικά δικαιώματά μου. Η βιβλιοθήκη δεν ασκεί κανενός είδους επιμέλεια στο περιεχόμενο της εργασίας μου και αναλαμβάνω πλήρως την ευθύνη του περιεχομένου της.

Η έγκριση της παρούσας εργασίας δεν υποδηλώνει απαραίτητως την αποδοχή των απόψεων του/της συγγραφέα/ως από την Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών.

Ευχαριστίες - Αφιερώσεις

Θα ήθελα να ευχαριστήσω το δάσκαλο μου, Νίκο Τρανό ,για την έμπνευση, τη γνώση, τη στήριξη που μου έδωσε απλόχερα και την εμπιστοσύνη που μου έδειξε σε κάθε μου εγχείρημα.

Με ιδιαίτερη ευγνωμοσύνη και ένα μεγάλο ευχαριστώ στον Νίκο Orhani για τη βαθιά τεχνική του γνώση και την καθοριστική του συμβολή, στο έργο αυτό.

Τους συνθέτες και σημαντικούς μου φίλους, Παύλο Τριανταφύλλου και Γιώργο Ζάχο που έδωσαν φωνή σε αυτή τη γυναίκα.

Την οικογένεια μου, που με στηρίζει πάντα, με όλα της τα μέσα, σε κάθε προσωπικό μου στοίχημα.

Τους φίλους και συνεργάτες, για την ενθάρρυνση και την υπομονή τους.

Ιδιαίτερες ευχαριστίες στον φίλο μου Ίωνα Σ. που πίστεψε σε μένα και με ενθάρρυνε όσο κανείς άλλος, επαναφέροντας με, σε στιγμές προσωπικής αμφισβήτησης.

Αφιερωμένο

Στον Σπύρο

που μου έδειξε ξανά το δρόμο της έμπνευσης και της πίστης στον έρωτα και τη ζωή.

Ημερομηνία

30/06/2024

Ονοματεπώνυμο Συγγραφέα

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΟΥ

Κεντρική ιδέα/Θέμα του έργου

Με αυτό το έργο θέλησα να εμβαθύνω, με έναν τρόπο άμεσο και ευθύ, στη γλυπτική ως μια καλλιτεχνική πράξη με ισχυρά υλικό και τεχνικό χαρακτήρα. Πρωτίστως, θέλησα να αναμετρηθώ με τις προκλήσεις που εγείρει ένα τέτοιο πλησίασμα της γλυπτικής σήμερα, ως μια πρακτική δεμένη ισχυρά με τις διαστάσεις της υλικότητας και τεχνικής: να εξερευνήσω (όπως τόσες και τόσοι άλλοι, πριν από εμένα) τις δημιουργικές και κριτικές δυνατότητες μιας τέτοιας προσέγγισης.

Αυτή η προτεραιότητα στην υλικότητα και την τεχνική σκόπιμο μοιάζει να τεθεί σε αντιδιαστολή με μια διαδεδομένη έμφαση στα κειμενικά και εννοιολογικά επίπεδα κατανόησης, μέσα από τα οποία τόσο συχνά πλησιάζονται τα έργα της τέχνης. Ασφαλώς, αυτό δεν σημαίνει πως απορρίπτω τη σπουδαιότητα των κειμένων και των εννοιών, το ρόλο των θεωρητικών ή ιδεολογικών κατασκευών, ευρύτερα των πολιτισμικών λόγων που πράγματι είναι αδιαχώριστοι από το πως τα έργα ιστορικά αναδίδουν τις δυναμικές σημασίες τους. Σημαίνει όμως ότι η ύλη και τα υλικά, με τα εγγενή τους γνωρίσματα και τις αδιόρατες δυνατότητες που ενέχουν, με τα μεταβαλλόμενα νοήματα που τα διαπνέουν καθώς η ιστορία διεξάγεται και τα πολιτισμικά συμφραζόμενα αλλάζουν – αυτή η παλλόμενη ύλη – συνιστά το επίκεντρο του έργου μου.

Ανάμεσα στις αφετηρίες του έργου αυτού, μια που οφείλω να ξεχωρίσω είναι αυτή της αρχιτεκτονικής και της οικοδομικής διαδικασίας, απ' τις οποίες το έργο δανείζεται αρχές σύνθεσης της δομής της ύλης. Ανάμεσα στις ερωτήσεις που έθεσα είναι το πως μπορούμε να δούμε το μπετόν, το κατεχοχόν υλικό μίας σύγχρονης οικοδομής (ιδιαίτερα στην Ελλάδα) και το σίδηρο, τόσο πολύτιμο για το στατικό φορέα, στη σύγχρονη καλλιτεχνική πρακτική. Αυτό το ερώτημα με οδήγησε σε μια διερεύνηση γύρω από τη συμπεριφορά των υλικών και των διαφορετικών τρόπων που αυτά εκδηλώνουν την εργασιμότητά τους, στα διαφορετικά αυτά πεδία – της γλυπτικής και της αρχιτεκτονικής. Με οδήγησε επίσης σε μια εικασία και σε μια διερώτηση γύρω από τη σιγουριά με την οποία συζητούμε, γλύπτες μαζί και αρχιτέκτονες, 'τον άνθρωπο' ως μέτρο του κόσμου.

Αυτό που αναζήτησα, ωστόσο, δεν ήταν το σώμα μιας τέχνης που στρέφεται μακριά από το ανθρώπινο. Η εικασία μου δεν είχε να κάνει με την ανακάλυψη μιας 'μη-ανθρώπινης' θέσης. Παρά τα ζητήματα που αναμφίβολα εγείρονται κάθε φορά που κάποιος ή κάποια επικαλείται τον άνθρωπο και την αλήθεια του, έχω επίσης στο νου μου τα λόγια του γλύπτη Ροντέν:

“Μία τέχνη δεν είναι μία τέχνη γνήσια αν δεν ενέχει ως αίτημα την αλήθεια, πολύ περισσότερο από την αρμονία, τη συμμετρία ή την ισορροπημένη κατασκευή, ιδιότητες που από μόνες τους δεν οδηγούν παρά στον αισθητισμό και σε μία τέχνη διακοσμητικού χαρακτήρα.”

Η καλλιτεχνική συμμετρία και αρμονία συχνά θεωρήθηκαν ομόλογες του ρητορικού τρόπου στον λόγο ή του ακαδημαϊσμού στην αρχιτεκτονική. Ο Ροντέν κατηγορήθηκε για το ατεκτονικό του ύφος, δηλαδή την μη – αρχιτεκτονική ένταξη των έργων του. Κι αυτό, ίσως επειδή ήξερε και ήθελε να τονίσει με το έργο του ότι η κίνηση προηγείται του μαρμάρου, η καθημερινότητα του μνημειακού ή σε μία τεχνικότερη γλώσσα, η ύπαρξη της ουσίας. Αυτή την αντίθεση υπογραμμίζει και ο Δανός Κίρκεγκωρ όταν μιλούσε στο αισθητικό επίπεδο, για την υπεροχή του χορευτή έναντι του αρχιτέκτονα – ο τελευταίος μπορεί να χτίζει οικοδομήματα που διατηρούνται περισσότερο από κάθε χορευτική σύνθεση, προορισμένη να διαρκέσει ελάχιστα. Ωστόσο η ανθρώπινη κίνηση, είναι πρότερη της αρχιτεκτονικής και τελικώς, θα αποβεί μακροβιότερη του οιαδήποτε αρχιτεκτονήματος.

Λιγότερο λογισμένη ως ετυμηγορία του νου για τα πράγματα, και περισσότερο ως μουσική που βγαίνει απ' τα σώματα, μια τέτοια – διαφεύγουσα – έννοια αλήθειας, μοιάζει ακόμη να προσφέρει ένα γνήσιο ζητούμενο της τέχνης. Αυτό το γλυπτό λοιπόν, που φέρει τον τίτλο «Η θέση του ανθρώπου», αναζητά την αλήθεια του, στη γυναικεία τούτη μορφή: στην αιώρηση, την πίστη και την αμφιβολία της, την αποδοχή, τη μέθεξη αλλά και τις ρωγμές της· τις πληγές, την αντοχή και την ευθραυστότητα της.

Description of the project

With this work, I sought to delve into sculpture as an artistic act with a strong material and technical character in a direct and straightforward way. Primarily, I wanted to confront the challenges that such an approach to sculpture raises today, as a practice strongly tied to the dimensions of materiality and technique. I aimed to explore (as so many others before me have done) the creative and critical potential of such an approach.

This prioritization of materiality and technique seems to contrast with a widespread emphasis on the textual and conceptual levels of understanding, through which art is so often approached. Of course, this does not mean that I reject the importance of texts and concepts, the role of theoretical or ideological constructs, or the broader cultural discourses that are indeed inseparable from how works historically convey their dynamic meanings. However, it does mean that matter and materials, with their inherent qualities and subtle possibilities, with the evolving meanings that permeate them as history unfolds and cultural contexts change—this pulsating matter—is at the core of my work.

Among the starting points of this work, one that I must highlight is that of architecture and the construction process, from which the work borrows principles of composing the structure of matter. Among the questions I posed is how we can view concrete, the quintessential material of modern construction (especially in Greece), and iron, so vital for structural support, within contemporary artistic practice. This question led me to an investigation of the behavior of materials and the different ways in which they express their workability in these distinct fields—sculpture and architecture. It also led me to speculate and question the certainty with which we, both sculptors and architects, discuss ‘man’ as the measure of the world.

What I sought, however, was not the body of an art that turns away from the human. My speculation did not involve the discovery of a ‘non-human’ stance. Despite the issues that undoubtedly arise every time one invokes man and his truth, I also have in mind the words of the sculptor Rodin: “An art is not a genuine art unless it demands

truth, much more than harmony, symmetry, or balanced construction, qualities that by themselves lead only to aestheticism and a decorative kind of art.”

Artistic symmetry and harmony have often been considered analogous to rhetorical methods in discourse or academicism in architecture. Rodin was criticized for his non-architectonic style, that is, the non-architectural integration of his works. And this, perhaps, because he knew and wanted to emphasize with his work that movement precedes marble, the everyday precedes the monumental, or in more technical terms, the existence of essence. This contrast is also highlighted by the Danish philosopher Kierkegaard when he spoke, on an aesthetic level, about the superiority of the dancer over the architect—the latter may build structures that last longer than any dance composition, destined to last only briefly. However, human movement precedes architecture, and ultimately, it will outlast any architectural creation.

Less calculated as a verdict of the mind on things, and more like music emerging from bodies, such an elusive concept of truth still seems to offer a genuine quest for art. This sculpture, therefore, titled "The Place of Man," seeks its truth in this female form: in her suspension, her faith and doubt, her acceptance, her communion, but also her fractures; her wounds, endurance, and fragility.

Σύντομο Βιογραφικό Σημείωμα

Η Παναγιώτα Στυλιανίδου αποφοίτησε από το Τμήμα Αρχιτεκτόνων του Πανεπιστημίου Πατρών και συνέχισε με μεταπτυχιακές σπουδές στο πεδίο “Σχεδιασμός Φωτισμού” (HOU). Επιπρόσθετα ολοκλήρωσε τις σπουδές της, στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών Αθηνών (ASFA) του Τμήματος Εικαστικών Τεχνών όπου εισήχθη πρώτη σε σειρά και αποφοίτησε με υποτροφία. Εργάζεται στο χώρο των τεχνών της αρχιτεκτονικής, γλυπτικής, ζωγραφικής, του σχεδιασμού φωτισμού και στην οργάνωση και επιμέλεια εκθέσεων. Το ερευνητικό της ενδιαφέρον εστιάζεται στην παραγωγή του αντικειμένου τέχνης, στους τρόπους θέασης και στην αισθητική εμπειρία μέσα από όρους διαπραγμάτευσης της μορφής και του χώρου. Παράλληλα με την αρχιτεκτονική και εικαστική της σταδιοδρομία, έχει εργαστεί ως σχεδιάστρια και υπεύθυνη παραγωγής σε εταιρίες του ιδιωτικού τομέα στο χώρο του design, καθώς και στο τμήμα της Τεχνικής Διεύθυνσης της Εθνικής Λυρικής Σκηνής. Έχει διατελέσει μέλος της ερευνητικής ομάδας του Sidney Sussex College University of Cambridge στο τμήμα Κλασικής Τέχνης και Αρχαιολογίας. Είναι συνεργάτης της διεπιστημονικής συλλογικότητας “Μπουλούκι” ως υπεύθυνη διοργάνωσης εργαστηρίων, εκθέσεων και εν γένει πολιτιστικών και εκπαιδευτικών δράσεων. Έχει συμμετάσχει και διακριθεί σε ευρωπαϊκούς και διεθνείς αρχιτεκτονικούς διαγωνισμούς. Έχει πραγματοποιήσει ατομικές και ομαδικές εικαστικές εκθέσεις γλυπτικής, ζωγραφικής και φωτιστικών εγκαταστάσεων στην Ελλάδα και στο εξωτερικό (Athens, Sydney, New York, Santorini, Cyprus).

ΕΡΓΑ ΠΤΥΧΙΑΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

1. Τίτλος έργου “ Η ΘΕΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ”

Πληροφορίες έργου:

- Έτος δημιουργίας:2024
- Υλικά έργου ή τεχνική:μπετόν και σίδερο
- Διαστάσεις έργου:1,80m X 2,00m

